

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 7C/11/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1111201217
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Mgr. Miriam Plavčáková
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2014:1111201217.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I, pred samosudkyňou Mgr. Mgr. Miriam Plavčákovou, v právnej veci v právnej veci navrhovateľa: O. O. H., F. XX.X.XXXX, T. T. J. Č. XX, Q., zastúpeného: E. R. Š., I., J. J. S. X, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, IČO: 00 166 073, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd návrh zamieťa.

Odporcovi súd náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Návrhom na začatie konania, doručeným súdu dňa 18.1.2011 sa navrhovateľka proti odporcovi domáhala náhrady škody vo forme ušlého zisku vo výške 1.659,70 € a nemajetkovej ujmy vo výške 1660,- € titulom nesprávneho úradného postupu. Návrh bol odôvodnený tým, že dňa 30.12.2002 podala na Okresnom súde v Trnave návrh na začatie konania, ktorým sa voči D. R. domáhala ochrany osobnosti (konanie bolo vedené pod sp. zn. 24C 229/2002). Okresný súd Trnava cca po trištvrte roku začal vykonávať úkony smerujúce k rozhodnutiu o žiadosti navrhovateľky o oslobodenie od súdnych poplatkov a tejto činnosti súd venoval ďalší rok. Až do 17.5.2005 sa následne súd venoval ďalšej korešpondencii ohľadom miesta pobytu odporcu D. R., ktorá však ani v najmenšom nebola efektívna. Prvé pojednávanie bolo nariadené na deň 24.6.2005, bolo však odročené pre nedoručenie predvolania D. R.. Ďalšie pojednávanie vytyčené na 27.10.2006 bolo odročené na neurčito pre ospravedlnenie D. R., ktorý však o odročenie nežiadal, mohlo sa teda pojednávať. Následne sa uskutočnilo jediné pojednávanie, ktoré sudkyňa po vypočutí účastníkov bez akéhokoľvek dôvodu odročila na neurčito pod zámienkou výzvy na úpravu návrhu. Dňa 23.5.2007 bolo konanie zastavené pre úmrtie D. R.. Od podania návrhu na začatie konania do úmrtia D. R. uplynulo 6,5 roka, súd však počas tejto doby dokázal zrealizovať iba jediné pojednávanie, ktoré však konanie ani v najmenšom neposunulo vpred. Súd všetky procesné úkony vykonával s veľkými časovými odstupmi, postupoval neefektívne a pojednávania odročoval vždy na neurčito. Súd pritom nevyužil príležitosť dať D. R. predviesť z výkonu trestu či väzby, ale čakal na jeho prepustenie. Súдне konanie prebiehalo s výraznými prieťahmi, došlo k nesprávne úradnému postupu v zmysle ust. § 9 ods. zák.č. 514/2003 Z.z. v znení neskorších prepisov. V dôsledku prieťahov v konaní a následného zastavenia konania sa navrhovateľka nemohla domôcť peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 1659,70 €. Tejtо sumy by sa navrhovateľka domohla, keby súd konal bez prieťahov a vec by bola právoplatne skončená pred úmrtím D. R., na čo bol dostatok času. Navrhovateľka preto požadovala náhradu škody (ušlého zisku) vo výške 1659,70 €. V dôsledku prieťahov v konaní utrpela navrhovateľka aj ujmu na práve na prerokovanie veci bez prieťahov. Ujmu na uvedenom práve už nie je možné napraviť, napr. zrušením rozhodnutia, je preto na mieste poskytnúť okrem vyslovenia porušenia jaj práv aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Vzhľadom na dĺžku prieťahov a ich

následok na uplatňované právo, predmet konania , aktívne a kooperatívne správanie navrhovateľky a v neposlednom rade vzhľadom na význam veci pre navrhovateľku, keďže predmetom konania bola kompenzácia za psychickú traumu spôsobenú trestným činom, navrhovateľka požadovala poskytnutie peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 1660,- €. Navrhovateľka žiadosťou doručenou MS SR dňa 15.7.2010 požiadala o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy. MS SR v 6 - mesačnej lehote na žiadosť navrhovateľky meritórne nereagovalo, iba dňa 20.7.2010 listom č. 21019/2010 - 46 oznámilo vykonanie interného presunu žiadosti v rámci ministerstva.

Písomným podaním zo dňa 12.04.2011 sa odporca k návrhu na začatie konania tak, že žiadal návrh v celom rozsahu zamietnuť s odôvodnením, že vzhľadom na to, že navrhovateľka namietala nesprávny úradný postup súdu v konaní, ktoré sa začalo pred 1.7.2004, kedy nadobudol účinnosť zák. č. 514/2003 Z.z. právne posúdenie spadá pod zák. č. 58/1969 Zb. podľa ust. § 27 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z.. Za nesprávny úradný postup podľa odporcu bolo možné v danom prípade považovať postup, ktorý nebol v súlade s právnymi predpismi, pričom prieťahy za nesprávny úradný postup podľa § 18 zákona č. 58/1969 Zb. nemožno považovať. Súčasne bol názoru, že priznanie fiktívnej škody a nemajetkovej ujmy zákon č. 58/1969 Zb. neumožňuje.

Odporca svoje vyjadrenie doplnil tak, že vniesol námietku premlčania s poukazom na § 22 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. s odôvodnením, že konanie z ktorého si uplatňuje náhradu škody bolo zastavené a navrhovateľka podala žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na MS SR dňa 15.7.2010, teda po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty.

Podľa navrhovateľky nárok premlčaný nebol, pretože pre plynutie premlčacej lehoty bol rozhodujúci moment, kedy bolo konanie právoplatne skončené. Premlčacia lehota začala podľa neho plynúť nasledujúcim dňom po skončení nesprávneho úradného postupu a od toho momentu premlčacia doba do dňa podania žiadosti o predbežné prerokovanie neuplynula.

Odporca poukázal aj na to, že z výpovede navrhovateľky vyplýva, že utrpela nemajetkovú ujmu v súvislosti so šikanou na pracovisku a nie v súvislosti s prieťahmi v konaní vedenom na Okresnom súde Trnava. Pokiaľ bola navrhovateľka poškodená ako obeť násilného trestného činu, mala postupovať v zmysle zákona č. 215/2006 Z.z. resp. 258/1998 Zb., ktoré upravujú odškodňovanie osôb poškodených násilnými trestnými činmi.

Rozsudkom č.k. 7C/11/2011-45 zo dňa 8.3.2012 súd návrh zamietol, pretože nárok navrhovateľky vyhodnotil ako premlčaný, keď za rozhodujúci okamih pre premlčanie považoval okamih, kedy sa poškodená o škodu dozvedela, čo v tomto prípade bol deň, kedy jej bolo oznámené/doručené rozhodnutie o zatavení konania. Súčasne bol súd prvého stupňa názoru, že prieťahy v konaní nemožno podľa § 18 zákona č. 58/1969 Zb. považovať za nesprávny úradný postup.

Voči rozsudku č.k. 7C/11/2011-45 zo dňa 8.3.2012 podala v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľka. Odvolanie odôvodnila tým, že jej nárok má byť v súlade s § 27 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. posudzovaný podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Prieťahy v konaní podľa jej názoru je nesprávnym úradným postupom aj podľa zákona č. 514/2003 Z.z. a aj podľa zákona č. 58/1969 Zb. - iný výklad by bol v rozpore s účelom zákona č. 58/1969 Zb. ako aj ustálenou judikatúrou. Vo vzťahu k vyhodnoteniu sťažnosti na prieťahy v konaní na Okresnom súde Trnava predsedníčkou súdu, ktorá sťažnosť vyhodnotila ako nedôvodnú, uviedla, že stanovisko orgánu štátnej správy súdov nie je podľa jej názoru záväzná pre súd v konaní o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom a túto otázku si mal preto súd vyhodnotiť samostatne. Vo vzťahu k otázke, či sa navrhovateľka mohla domáhať svojich práv podľa zákonov č. 215/2006 Z.z. resp. 258/1998 Zb. uviedla, že zákon č. 215/2006 Z.z. sa na trestný čin, ktorého bola navrhovateľka obeťou v roku 2000 nevzťahuje a zákon č. 258/1998 Zb. sa vzťahuje na iné trestné činy, ako bol na nej spáchaný. K otázke príčinnej súvislosti medzi škodou a nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Trnava v konaní sp. zn. 24C/229/2009 uviedla, že existencia negatívneho zásahu do osobnostných práv navrhovateľky ako aj zavinenie Jaroslava Vražiča boli spisom sp. zn. 24C/229/2002 a trestným spisom sp. zn. 5T/42/2000 preukázané. Zastavenie konania sp. zn. 24C/229/2002 v dôsledku smrti p. R. znamenalo pre navrhovateľku zánik možnosti domôcť sa riadne uplatneného nároku na peňažnú náhradu, čo pre navrhovateľku predstavuje ušlý zisk podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Prieťahy v konaní Okresného súdu Trnava sp. zn. 24C/229/2009 boli podľa navrhovateľky jedinou a bezprostrednou príčinou, že konanie nebolo skončené a nemohol jej by priznaný nárok smrťou odporcu zanikol. V súvislosti s nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy

navrhovateľka poukázala na rozhodnutia ÚS SR sp. zn. I. ÚS 89/99 zo dňa 08.03.2000 a sp. zn. III. ÚS 36/2007 zo dňa 24.04.2007, ktoré špecifikujú pojem zbytočné priesťahy a kritériá, ktoré je potrebné pri ich posudzovaní zvážiť. Navrhovateľka ďalej uviedla, že je toho názoru, že od osoby, poškodenej priesťahmi v konaní sa nevyžaduje preukazovanie vzniku následkov v jej osobnej sfére, ale postačuje jej preukázať, že k priesťahom v konaní došlo. Poukázala na nálezy ústavného súdu, v ktorých bolo pre porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov priznané finančné zadosťučinenie, konkrétne na tie časti, kde bola výška zadosťučinenia odôvodnená. Podľa navrhovateľky nemajetková ujma, ktorá jej v konaní vznikala je takou ujmovou na jej právach, ktorú nemožno odstrániť, iba kompenzovať. Pri posudzovaní intenzity utrpenej ujmy a stanovení výšky peňažnej náhrady je podľa jej názoru potrebné zohľadniť nasledujúce skutočnosti:

1. význam veci pre navrhovateľku - kompenzácia za zásah do osobnostných práv spôsobený trestným činom;
2. dĺžku priesťahov;
3. následok priesťahov, ktorým bol úplný zánik uplatňovaného nároku;
4. dlhodobú nečinnosť súdu. najmä v situácii, keď Jaroslav Vražič mohol byť predvedený z väzby, pričom súd musel z pripojeného trestného spisu vedieť, že D. R. má sklon vyhýbať sa súdneho konaniu predstieranou práceneschopnosťou;
5. aktívny prístup navrhovateľky v konaní;
6. absencia zavinenia priesťahov navrhovateľkou.
7. pocity frustrácie, ktoré v navrhovateľke vyvolala absolútne bezdôvodná nečinnosť súdu, vzbudzujúca dojem, že súd nadržiava D. R.. najmä po skúsenostiach, ktorá mala navrhovateľka s postupom súdu v trestnom konaní vedenom proti D. R..

O odvolaní navrhovateľky rozhodol odvolací súd uznesením č.k. 2Co/262/2012-78 zo dňa 30.04.2013 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že priesťahy v konaní sú trvajúcim protiprávnym stavom a v každom okamihu ich existencie dochádza k rovnakému porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, a preto je právne relevantné posudzovať nároky na náhradu podľa toho zákona, ktorý bol platný a účinný v čase, pokiaľ priesťahy v súdnom konaní trvali. Takýmto okamihom je právoplatnosť uznesenia Okresného súdu Trnava, ktorým zastavil konanie pod sp. zn. 24C 229/2002, pričom právoplatnosť nastala dňa 20.07.2007, t.j. za účinnosti zák. č. 514/2003 Z. z. a nie za účinnosti zák. č. 58/1969 Zb. tak ako to uviedol súd prvého stupňa, čím súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, keď aplikoval nesprávny právny predpis. Vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania odvolací súd zdôraznil, že z § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. vyplýva, že trojročná lehota plynie odo dňa, kedy sa poškodený dozvedel o škode. V právnej veci navrhovateľky proti D. R. o ochranu osobnosti sa navrhovateľka mohla dozvedieť o škode vyplývajúcej z nesprávneho úradného postupu až právoplatnosťou uznesenia Okresného súdu Trnava zo dňa 23.05.2007 právoplatným dňa 20.07.2007, kedy sa reálne mohla s istotou dozvedieť, že nemajetková ujma, ktorú v tomto konaní žiada, jej nebude z dôvodu smrti D. R. priznaná. Až právoplatným rozhodnutím súdu sa vytvára právna istota, kedy rozhodnutie nadobúda záväznosť a zásadnú nezmeniteľnosť. Ak teda navrhovateľka predbežne prejednala nárok na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky dňa 15.07.2010 a uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 20.07.2007, navrhovateľka vykonala svoje právo v premlčacej lehote. Podľa odvolacieho súdu súd prvého stupňa zároveň nedostatočne zistil skutkový stav veci, keď sa obmedzil na konštatovanie, že sťažnosť navrhovateľky na nečinnosť súdu vo veci vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 24C 229/2002 bola podpredsedníčkou Okresného súdu Trnava vyhodnotená ako nedôvodná, a preto navrhovateľka nepreukázala zbytočné priesťahy, ktoré by jej boli spôsobilé spôsobiť škodu. Odvolací súd uvádza, že takéto rozhodnutie o sťažnosti nemôže byť podkladom pre záver, že navrhovateľka neuniesla dôkazné bremeno, že by vznikli priesťahy v konaní. Je preto nevyhnutné náležitým spôsobom zo strany súdu prvého stupňa skúmať kumulatívne splnenie všetkých predpokladov zodpovednosti za škodu v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z., a to nesprávny úradný postup v podobe namietaných priesťahov v konaní v príčinnej súvislosti s ktorým podľa navrhovateľky vznikla škoda, pričom vznik škody musí mať súd prvého stupňa spoľahlivo preukázaný, najmä s prihliadnutím na to, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že konanie vedené na Okresnom súde v Trnave pod sp. zn. 24C 229/2002 bolo zastavené z dôvodu smrti D. R. a navrhovateľke nemajetková ujma vo výške 1.659,70 eur, ktorú v tomto konaní žiadala, nebola priznaná. Vznik škody však musí navrhovateľka reálne preukázať, pričom nemôže byť samotný vznik škody založený na subjektívnych domnienkach navrhovateľky, že suma 1.659,70 eur titulom nemajetkovej ujmy by jej bola v tomto konaní právoplatne priznaná. Preto vznik škody, ako jeden zo zákonných predpokladov uplatneného nároku musí byť

nepochybne preukázaný k tomu, aby súd mohol návrhu vyhovieť. Vo vzťahu k nemajetkovej ujme odvolací súd uviedol, že k údajným prieťahom v konaní došlo za účinnosti zák. č. 514/2003 Z. z., pričom v zmysle tohto zákona patrí do právomoci všeobecného súdu, ktorým je aj súd prvého stupňa, rozhodovať o návrhu na náhradu nemajetkovej ujmy za prieťahy v konaní v zmysle ust. § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. Sú preto dané podmienky na to, aby sa zaoberal súd prvého stupňa podmienkami zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom vo forme nemajetkovej ujmy, a to nesprávny úradný postup Okresného súdu v Trnave, vznik nemajetkovej ujmy na strane navrhovateľky a príčinná súvislosť medzi nimi, pričom príčinnú súvislosť medzi prieťahmi v konaní a vznikom nemajetkovej ujmy je potrebné skúmať zo samotnej povahy prieťahov, a to vo vzťahu k predĺženiu konania a teda k predĺženiu stavu právnej neistoty. Záverom odvolací súd zhrnul, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav veci.

V ďalšom konaní navrhovateľka doplnila, že podľa jej názoru je potrebné posúdiť otázku, či by bola úspešná v konaní, z ktorého sa domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy s tým, že ponechala na zvážení súdu, či takýto záver môže urobiť a následne sa zaoberať otázkou, či predmetné konanie bolo postihnuté prieťahmi. Uviedla, že nemajetkovú ujmu utrpela v dôsledku nesprávneho úradného postupu. Podľa jej názoru zákon nepodmieňuje uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. konštatovaním prieťahov zo strany iného štátneho orgánu. Otázka existencie prieťahov je teda otázkou predbežnou, ktorú musí posúdiť všeobecný súd konajúci o nároku. Vo vzťahu k výške nemajetkovej ujmy navrhovateľka uviedla, že pre určenie výšky tohto nároku je dôležitá dĺžka konania, význam porušeného práva a osobitosti konania, v ktorom bolo právo porušené. ESLP určil výšku nemajetkovej ujmy vo výške 1.000,- € za rok konania bez ohľadu na to, či tam boli porušené práva alebo nie, pričom uviedol, že prijateľná je suma 500,- €. v prípade prieťahov v konaní sa spravidla nedá dosiahnuť iná kompenzácia ako nemajetková ujma, porušenie práva na strane poškodeného sa v tomto prípade prezumuje. Či došlo k prieťahom v konaní sa dá zistiť vyhodnotením príslušného súdneho spisu. Navrhovateľka ďalej uviedla, že v konaní si neuplatňuje nemajetkovú ujmu z dôvodov vplyvu predĺženia konania vedeného na Okresnom súde v Trnave pod sp. zn. 24C 229/2002 na jej rodinný spoločenský a pracovný život, pretože tieto kritériá podľa jej názoru v danom prípade nie sú aplikovateľné. Poukázala na zjednocujúce stanovisko Českého Najvyššieho súdu Cpjn/206/2010. Bola toho názoru, že pri určení výšky nemajetkovej ujmy je potrebné vychádzať z kritérií určených pre Ústavný súd. Vo vzťahu k vzniku skutočnej škody navrhovateľka uviedla, že v prípade úspechu v konaní vedenom na Okresnom súde v Trnave pod sp. zn. 24C 229/2002 by došlo k zväčšeniu jej majetku v závislosti od majetkových pomerov odporcu v predmetnom konaní.

Odporca v ďalšom konaní doplnil svoje vyjadrenia tak, že neboli splnené základné predpoklady podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Podľa jeho názoru nebol preukázaný nesprávny úradný postup v konaní Okresného súdu Trnava sp. zn. 24C/229/2002, keď navrhovateľka nepredložila žiadne rozhodnutia, napr. ÚS SR príp. ESLP o tom, že v predmetnom konaní došlo k prieťahom. Poukázal na § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.. Odporca zotrval na tom, že neexistuje príčinná súvislosť medzi údajným nesprávnym postupom a škodou, pretože nebolo ničím preukázané, že nebyť údajného nesprávneho úradného postupu, navrhovateľka by sa domohla sumy, ktorú si uplatňuje v tomto konaní ako škodu. Naďalej zotrval na skôr vznesenej námietke premičania. Vo vzťahu k nesprávnemu úradnému postupu odporca poukázal na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 3 Cdo/57/2005 zo dňa 30.10.2005 podľa ktorého neexistuje žiadne zákonné ustanovenie, ktoré by oprávňovalo súd aby v občianskom súdnom konaní zasahoval do trestného konania tým, že by napr. aproboval postup OČTK z hľadiska rýchlosti a účelnosti konania. Toto analogicky podľa odporcu platí aj na občianske súdne konania.

Vo veci súd vykonal dokazovanie

- listinnými dôkazmi tvoriacimi obsah súdneho spisu: Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody (čl. 7), Oznámenie MS SR o postúpení veci zo dňa 20.07.2010 (čl. 8), Osvedčením o dedičstve po poručiteľovi p. Vražičovi (čl. 127)

- výsluchom navrhovateľky

a oboznámením sa ostatným obsahom súdneho spisu ako aj s obsahom pripojených súdnych spisov Okresného súdu Trnava sp.zn. 24C 229/2002 a sp.zn. 5T 42/2000 a zistil nasledovný skutkový stav :

Z obsahu súdneho spisu Okresného súdu Trnava sp.zn. 24C 229/2002 vyplýva, že v danej veci boli vykonané nasledovné úkony :

- Dňa 30.12.2002 bol doručený Okresnému súdu Trnava návrh na začatie konania o ochranu osobnosti v právnej veci navrhovateľa O.. O. H., proti odporcovi D. R.
- Dňa 17.1.2003 požiadala navrhovateľka o oslobodenie od zaplataenia súdnych poplatkov podľa ust. § 138 O.s.p. s listinnými dôkazmi
- Navrhovateľka žiadosť doplnila podaním zo dňa 18.2.2003 a pripojila potvrdenie Národného úradu práce o jej zaradení do evidencie nezamestnaných na úrade práce v Trnave od 18.1.2003 a o výške podpory v nezamestnanosti
- Pokyn sudcu zo dňa 4.3.2003 na vykonanie dopytu na Okresný úrad práce Trnava, či je navrhovateľka vedená ako uchádzačka o zamestnanie a v akej výške poberá podporu v nezamestnanosti
- Listom zo dňa 5.3.2003 doručeným súdu dňa 21.3.2003 Okresný úrad práce Trnava potvrdil hore uvedené podklady navrhovateľky
- Dňa 3.9.2003 dal sudca pokyn na predloženie veci vyššiemu súdному úradníkovi na rozhodnutie o žiadosti navrhovateľky o oslobodenie od zaplataenia súdnych poplatkov
- Vyšší súdny úradník dal dňa 29.9.2003 totožný dopyt na OÚP v Trnave
- OÚP Trnava opätovne listom zo dňa 21.10.2003 doručeným súdu dňa 24.10.2004 potvrdil, že navrhovateľka je nezamestnaná od 18.1.2003
- Vyšší súdny úradník dal dňa 18.11.2003 pokyn na doručenie tlačiva 6 navrhovateľke na vyplnenie
- Potvrdenie o osobných a majetkových pomeroch na oslobodenie od súdnych poplatkov doručila navrhovateľka súdu dňa 19.12.2003 s listinnými dokladmi
- Vyšší súdny úradník požiadala dňa 29.1.2004 o pripojenie súdnych spisov sp.zn. 5T 42/00 a sp.zn. 15C 25/02
- Vyšší súdny úradník dňa 13.2.2004 dal pokyn na vyexpedovanie výzvy pre navrhovateľku na doloženie dokladov, preukazujúcich jej evidenciu na úrade práce a výšku podpory v nezamestnanosti
- Uznesením č.k. 24C 229/02 - 25 zo dňa 14.4.2004 právoplatným dňa 27.8.2004 súd priznal navrhovateľke oslobodenie od zaplataenia súdnych poplatkov
- Dňa 13.9.2004 dal vyšší súdny úradník pokyn kancelárii na predloženie veci sudcovi
- Dňa 21.9.2004 bol daný pokyn na zistenie v NVÚ Trenčín, či sa odporca nachádza v ich zariadení a do kedy bude výkon trestu trvať
- Listom zo dňa 4.10.2004 bolo súdu oznámené, že odporca bol dňa 19.11.2002 premiestnený do ÚVTOS Želiezovce
- Dňa 17.10.2004 bol vykonaný dopyt na ÚVTOS Želiezovce ku ktorému dňu sa predpokladá ukončenie výkonu trestu
- Listom zo dňa 25.10.2004 ÚVTOS Želiezovce oznámil súdu, že odporca bol prepustený dňa 8.1.2003 a dodaný do KPL Pezinok
- Dňa 29.10.2004 bol daný pokyn na doručenie návrhu na začatie konania s výzvou na vyjadrenie sa odporcovi
- Písomným podaním zo dňa 25.11.2004 sa odporca k návrhu na začatie konania vyjadril
- Dňa 5.1.2005 bol daný pokyn na lustráciu konania o ochranu osobnosti
- Dňa 17.5.2005 bol daný termín pojednávania na deň 24.6.2005
- Zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 24.6.2005 vyplýva, že sa odporca nedostavil, doručenie predvolania nemal vykázané a navrhovateľka uviedla, že odporca je v zariadení a nevedela kde, a preto súd konanie odročil na neurčito s tým, že bude robený dopyt do Ústrednej evidencie väzňov ZVJS SR Bratislava, či sa odporca nachádza vo väzbe resp. vo výkone trestu a v akom zariadení
- Dopyt súdu bol expedovaný dňa 27.6.2005
- Odpoveď z Ústrednej evidencie väzňov ZVJS SR Bratislava bola doručená súdu dňa 8.7.2005
- Dňa 6.10.2005 bol daný pokyn na zistenie do ÚVV Leopoldov do kedy sa u nich nachádza odporca
- Listom zo dňa 14.10.2005 bolo oznámené súdu, že sa v ÚVV Leopoldov odporca nachádza vo väzbe - väzba sa začala od 16.12.2004
- Dňa 24.5.2006 bol daný pokyn na zistenie do ÚVV Leopoldov do kedy sa u nich nachádza odporca
- Listom zo dňa 1.6.2006 bolo oznámené súdu, že sa v ÚVV Leopoldov odporca nachádza vo väzbe - väzba sa začala od 16.12.2004
- Dňa 20.9.2006 bol daný pokyn na vypočutie odporcu v ÚVV Leopoldov
- Z úradného záznamu zo dňa 21.9.2006 vyplýva, že odporca bol prepustený dňa 14.7.2006 z väzby
- Dňa 22.9.2006 bol stanovený termín pojednávania na deň 27.10.2006
- Dňa 26.10.2006 sa odporca ospravedlnil z neúčasti na pojednávaní z dôvodu práce neschopnosti
- Zo Zápisnice o pojednávaní zo dňa 27.10.2006 vyplýva, že súd pojednávanie odročil na neurčito s tým, že bude robený dopyt na odporcu ohľadom dĺžky trvania práceneschopnosti z dôvodu vytýčenia nasledujúceho termínu pojednávania

- Listom zo dňa 13.11.2006 odporca potvrdil práceneschopnosť a predpokladanú operáciu chrbtice a pripojil doklad Potvrdenie o dočasnej práci neschopnosti od 7.9.2006
- Dňa 31.1.2007 bol daný pokyn na vykonanie dopytu na ošetrojúceho lekára odporcu, kedy predpokladá ukončenie PN a kedy má odporca vychádzky
- Listom zo dňa 20.2.2007 ošetrojúci lekár potvrdil PN do 9.3.2007 s tým, že odporca je schopný sa zúčastniť pojednávania
- Dňa 21.3.2007 bol stanovený termín pojednávania na deň 25.4.2007
- Podaním zo dňa 10.4.2007 požiadal odporca o zmenu termínu pojednávania bez uvedenia dôvodu
- Dňa 11.4.2007 bol odporca vyzvaný na oznámenie dôvodu jeho žiadosti o zmenu termínu
- Zo Zápisnice o pojednávaní zo dňa 25.4.2007 vyplýva, že bol vykonaný výsluch navrhovateľky a odporcu s tým, že pojednávanie bolo odročené na neurčito a navrhovateľke dal súd 10 dňovú lehotu na doručenie písomného stanoviska v ktorom bližšie rozvedie dôvody svojho žalobného návrhu
- Z oznámenia o úmrtí zo dňa 7.5.2007 vyplýva, že odporca zomrel dňa 4.5.2007
- Uznesením č.k. 24C 229/2002 - 74 zo dňa 23.5.2007 právoplatným dňa 20.7.2007 súd konanie zastavil (ust. § 103, § 107 ods. 1 O.s.p.) - právny zástupca navrhovateľky prevzal toto uznesenie dňa 4.7.2007.

Navrhovateľka ako účastníčka konania vypovedala, že celý prípad sa odohral pred 11 rokmi, kedy mala tri malé deti a napadol ju kolega z práce, toto napadnutie navrhovateľka označila ako pokus o znásilnenie, z ktorého utrpela psychickú ujmu.

Už po samotnom akte, keď došla do nemocnice s prasknutým ušným bubienkom a pomliaždeninami poškrtení na tvári, sa to snažila nahlásiť polícii. Do nemocnice políciu nezavolali, a tak to nahlásila navrhovateľkina mama. Navrhovateľka do zápisnice uviedla, že samotný obžalovaný a jeho rodina ju v nemocnici obťažovali, psychicky ju vydierali. Následne aj počas práceneschopnosti sa jej podľa výpovede vyhrážal aj priamy nadriadený z firmy, že sa môže niečo stať jej deťom. Celý prípad bol v relácii Paľba na Markíze. Ako náhle bola relácia v televízii odvysielaná, už sa jej nikto nevyhrážal, ale musela čeliť morálnemu náhľadu jej okolia, musela to vysvetľovať aj v škole, kam chodili jej deti. V práci sa muži pridali na stranu obžalovaného. V práci mala navrhovateľka skomplikovanú situáciu. Vypovedala, že švagrom páchatel'a bol viceprimátor mesta Trnava, čiže priamy nadriadený jej riaditeľa. Na súde právny zástupca obžalovaného dosiahol, že mohol byť stíhaný na slobode. Keď p. R.O. ju znova začal obťažovať na ulici, šla to nahlásiť na políciu, a vec dali na priestupkové konanie. Z práce navrhovateľku nevyhodili, ale dali jej napomenutie za to, že bola na toalete počas pracovnej doby. Navrhovateľkine deti mali od vtedy fóbiu chodiť samé po ulici, museli ísť s niekým, navrhovateľka sa nesmela dlho zdržať v práci a bola vedená u psychológa. Toto trvalo približne rok a na Krajskom súde v Trnave obžalovaného p. R. odsúdili a navrhovateľka následne dala výpoveď z pracovného pomeru. Podľa jej výpovede už viac nedokázala pracovať v Trnave a pracuje v Bratislave. Páchatel' počas doby čo bol prepustený, podal na ňu žalobu na ochranu osobnosti za to, že bol v televízii.

Sťažnosť navrhovateľky na nečinnosť súdu vo veci vedenej pod sp.zn. 24C 229/2002 bola podpredsedníčkou Okresného súdu Trnava listom zo dňa 5.10.2006 sp.zn. Spr 2529/06 vyhodnotená ako nedôvodná.

Z obsahu listinného dôkazu - "Žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy " zo dňa 12.7.2010 doručenej MS SR dňa 15.7.2010 mal súd za preukázané, že navrhovateľka požiadala podľa ust. § 4 ods. 1 písm. a) bod. 1 a ust. § 15, § 17 ods. 1, 2 zák.č. 514/2003 Z.z. MS SR o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, ktorá jej vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom vo veci navrhovateľky O.. O. H. proti odporcovi D. R. o ochranu osobnosti pod sp.zn. 24C 229/2002.

Z osvedčenia o dedičstve po nebohom Jaroslavovi Vražičovi (konanie vedené na Okresnom súde Trnava pod sp. zn.. 20D/811/2007, 3Dnot 110/2007) zo dňa 16.10.2010 mal súd za preukázané, že všeobecná hodnota majetku poručiťel'a bola 35.480,08 €, výška dlhov 4.601,46 € a čistá hodnota dedičstva 30.878,62 €.

Vyššie uvedený skutkový stav medzi účastníkmi konania nebol sporný, sporné bolo právne posúdenie veci.

Súd vec právne posúdil nasledovne:

Predmetom konania je nárok na náhradu skutočnej škody a nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 24C 229/2002, pričom nesprávny úradný postup mal spočívať v prieťahoch v konaní.

Podľa § 226 O.s.p., ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Vzhľadom na to, že rozsudok súdu prvého stupňa č.k. 7C/11/2011-45 zo dňa 8.3.2012 bol zrušený uznesením odvolacieho súdu č.k. 2Co/262/2012-78 zo dňa 30.04.2013, súd je podľa § 226 O.s.p. viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Súd sa prednostne zaoberal otázkou podľa akého právneho predpisu sa má nárok navrhovateľky posudzovať

Navrhovateľka bolo názoru, že jej nárok sa má posudzovať podľa zákona č. 514/2003 Z.z., kým odporca bolo toho názoru, že podľa zákona č. 58/1969 Zb.

Podľa § 27 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, zodpovednosť za škodu podľa tohto zákona sa vzťahuje na škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona a na škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona.

Podľa § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi.

Za nesprávny úradný postup navrhovateľka označila prieťahy v konaní, vedenom na Okresnom súde v Trnave pod sp. zn. 24C 229/2002 bez špecifikácie konkrétneho obdobia, v ktorom nesprávnom úradnému postupu došlo. Predmetné konanie trvalo od 30.12.2002, kedy bol doručený Okresnému súdu Trnava návrh na začatie konania do 20.7.2007, kedy nadobudlo právoplatnosť uznesenie, ktorým bolo toto konanie zastavené. Pretože konanie bolo ukončené za účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z. a do doby účinnosti tohto zákona spadá aj podstatná časť časového rozsahu predmetného súdneho konania (1,5 roka konania prebehlo za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. a 3 roky za účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z.), s prihliadnutím na skutočnosť, že prípadné prieťahy v konaní boli zavŕšené za účinnosti zákona 514/2003 Z.z., je (aj v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu) potrebné nárok posudzovať podľa zákona č. 514/2003 Z.z. podľa § 27 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Súd poukazuje na to, že odporca po zrušení rozsudku č.k. 7C/11/2011-45 zo dňa 8.3.2012 už neuviedol, že trvá na tom, že vec treba posudzovať podľa zákona č. 58/1969 Zb.

K otázke, či za nesprávny úradný postup v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. možno považovať prieťahy v konaní, súd uvádza, že táto otázka je výslovne upravená v § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. (na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy) tak, že prieťahy v konaní sú vymedzené ako nesprávny úradný postup.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom v čase zavŕšenia nesprávneho úradného postupu, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Odporca namietal, že nárok navrhovateľky je premlčaný, pretože navrhovateľka sa o vzniku škody dozvedela dňa 04.07.2007, kedy prevzala uznesenie o zastavení konania a žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody doručila odporcovi až dňa 15.07.2010, teda po uplynutí premlčacej lehoty.

Z § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. vyplýva, že trojročná lehota plynie odo dňa, kedy sa poškodený dozvedel o škode. Navrhovateľka mohla dozvedieť o škode vyplývajúcej z nesprávneho úradného postupu až právoplatnosťou uznesenia Okresného súdu Trnava zo dňa 23.05.2007 právoplatným dňa

20.07.2007, kedy sa reálne mohla s istotou dozvedieť, že nemajetková ujma, ktorú v tomto konaní žiada, jej nebude z dôvodu smrti D. R. priznaná. Až právoplatným rozhodnutím súdu sa vytvára právna istota, kedy rozhodnutie nadobúda záväznosť a zásadnú nezmeniteľnosť. Ak teda navrhovateľka predbežne prejednala nárok na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky dňa 15.07.2010 a uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 20.07.2007, navrhovateľka vykonala svoje právo v premlčacej lehote.

Ďalšou rozhodujúcou otázkou bolo, či je súd v tomto konaní oprávnený urobiť si záver o tom, že v konaní vedenom na Okresnom súde v Trnave pod sp. zn. 24C 229/2002 došlo k nesprávnemu úradnému postupu vo forme priesťahov v konaní, resp. či je v tejto otázke odkázaný na iný príslušný orgán. Odporca bol názoru, že nesprávny úradný postup nebol preukázaný, pretože navrhovateľ nepredložil žiadne rozhodnutie, napr. rozhodnutie ESLP alebo Ústavného súdu SR, ktoré by nesprávny úradný postup konštatovali. Poukázal aj na § 9 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z..

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v aktuálnom znení, pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných priesťahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na priesťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na priesťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok priesťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov.

Zákonom č. 412/2012 Z.z. bol do zákona č. 514/2003 Z.z. s účinnosťou od 1. januára 2013. vložený ods. 2, ktorý ako predpoklad priznania nároku na náhradu škody voči štátu ustanovil povinnosť, aby nesprávny úradný postup skonštatoval príslušný orgán, ktorý je v zákone výslovne uvedený. Zákon č. 412/2012 Z. z. neobsahuje prechodné ustanovenia, avšak nadobudol účinnosť až po podaní návrhu na začatie konania, preto splnenie podmienky ustanovenej v § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. nemožno od navrhovateľky spravodlivo požadovať.

V dôvodovej správe k zákonu č. 412/2012 Z.z. vzťahujúcej sa k súčasnému zneniu § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. je uvedený: "Návrh vychádza z platnej úpravy, nakoľko existuje možnosť domáhať sa ochrany svojich práv využitím inštitútu ústavnej sťažnosti v súlade s ustanovením § 127 ods. 1 Ústavy SR. Otázkou, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je kompetentný preskúmať ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitnosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Súdne konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti (resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na priesťahy). Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných priesťahov.

Pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných priesťahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Vecne príslušné pre rozhodovanie sporov o náhradu škody sú v prvom stupni zásadne okresné súdy, avšak súdy, ktoré môžu porušiť právo fyzických a právnických osôb na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov, môžu byť aj súdy vyššieho stupňa (krajské súdy, Najvyšší súd SR). V prípade, ak by sa zbytočných priesťahov dopustil napr. Najvyšší súd SR, poškodený subjekt by sa mal obrátiť v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. na okresný súd, aby konštatoval, že jeho nadriadený orgán sa dopustil zbytočných priesťahov. Postup súdu vyššieho stupňa by bol v takomto prípade preskúmaný súdom nižšieho stupňa, čo je zjavne absurdné a uvedené len potvrdzuje, že konštatovať existenciu priesťahov v súdnom konaní je oprávnený Ústavný súd SR.

Vzhľadom na vyššie uvedené návrh zákona výslovne dopĺňa, že všeobecný súd môže pristúpiť k priznávaniu náhrady škody v konaní podľa zákona č. 514/2003 Z. z. až v prípade, ak o existencii priesťahov bolo rozhodnuté týmto oprávneným orgánom."

Dôvodová správa k zákonu č. 412/2012 Z.z. reflektuje okrem iného aj na aplikačné problémy zákona č. 514/2003 Z.z. a nejednotnosť súdnych rozhodnutí súdov rôznych stupňov v otázke oprávnenia všeobecného súdu preskúmať postup iného orgánu štátu, vrátane súdu, z hľadiska dĺžky konania, prípadne aj z iných hľadísk. Na túto otázku už reagovali viaceré sudy, napr. NS ČR v rozhodnutí sp. zn. 30 Cdo /57/2005 z 31.10.2005, ktorý v odôvodnení rozhodnutia uviedol: Právomoc súdu v občanskom súdnom řízení je upravená zejména v ustanovení § 7 o.s.f. tak, že v tomto řízení soudy projednávají a rozhodují spory a jiné právní věci, které vyplývají z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahu, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány (odst. 1). Jiné věci soudy projednávají a rozhodují v občanském soudním řízení, jen stanoví-li to zákon (odst. 3). Neexistuje žádné zákonné ustanovení, které by opravňovalo soud, aby v občanském soudním řízení (v řízení o ochranu osobnosti) zasahoval do řízení trestního tím, že by napr. aproboval postup orgánu činných v trestním řízení z hlediska rychlosti a účelnosti řízení (obdobně srovnej i odvolacím soudem zmíněné usnesení Ústavního soudu České republiky ze dne 2. března 2004, sp.zn. II. US 299/03).

Aj napriek skutočnosti, že konanie o náhrade škody voči štátu nie je právnym predpisom podmienené predchádzajúcim konaním na Ústavnom súde, prípadne inom orgáne, navrhovateľka je povinná preukázať, svoj nárok, vrátane toho, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu. Súd konajúci o nároku o náhrade škody nie je oprávnený preskúmať postup iného orgánu štátu z hľadiska zákonnosti jeho postupu, ani z hľadiska rýchlosti a účelnosti konania. A teda nie je oprávnený urobiť záver o tom, že konanie iného orgánu štátu je poznačené prieťahmi. Navrhovateľka neoznačila ani nepredložila dôkaz o tom, že by niektorý z príslušných orgánov konštatoval nesprávny úradný postup v konaní vedenom na Okresnom súde v Trnave pod sp. zn. 24C 229/2002.

Všeobecný súd má bez pochyby právomoc rozhodovať o návrhu na náhradu nemajetkovej ujmy za prieťahy v konaní, nemá však oprávnenie preskúmať postup Okresného súdu Trnava z hľadiska rýchlosti konania.

Pretože navrhovateľka neuniesla dôkazné bremeno ohľadom existencie údajného nesprávneho úradného postupu, súd návrh zamietol v celom rozsahu.

Skúmanie ďalších predpokladov vzniku nároku na náhradu škody v dôsledku nesprávneho úradného postupu súd považoval za nadbytočné.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p., a odporcovi, ktorý mal v konaní plný úspech, náhradu trov konania nepriznal, pretože si trovy konania neuplatnil.

Poučenie:

Účastník konania môže napadnúť rozhodnutie súdu I. stupňa odvolaním.

Odvolanie sa podáva do 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje (§ 204 ods. 1, O.s.p.)

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.)
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie. (§ 205 ods. 1, 2 O.s.p.)

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.